

Давне 1940. године у селу Бабина Лука, 6 километара од Бранковине и 18 километара од Ваљева, рођен је мој деда Павле.

У домаћинству је било седам чланова породице: отац, мајка, баба (очева мајка) и четворо деце. Деда, као најстарији, сестра и два брата. Дедина породица се бавила земљорадњом и сточарством. Земљорадњом се бавио дедин тата Ратомир. Земља се обрађивала дрвеним плугом, који су вукли волови. Сејао се кукуруз и пшеница. Што се тиче сточарства гајиле су се краве и волови, овце, свиње и кокошке.

Обавеза деце, па и мог деде, је била око стоке. Изводили су је на пашу од раног јутра, па док не падне мрак. Пошто су цео дан били ван куће у плетеној торби су носили хлеб, сир, по које кувано јаје и воду. Деца су хранила и живину. Током лета су помагала у скупљању пшенице. Пшеница се жела српом и косила косом. Учествовали су и у брању и скупљању воћа, нарочито шљива, за печење ракије и сушење. У јесен су помагали у берби и пребирању кукуруза и његовом одлагању у чардак.

Дедина мајка Зорка је углавном остајала у кући. Музла је краве, правила сир и кајмак, кувала ручкове и прала веш. Веш се прао на следећи начин:

Веш се стави у прокључалу воду. Уместо прашка користио се пепео од изгорелог дрвета. Он се стави у воду са одећом и остави се неколико сати. Затим се одлазило на реку Рабас. Веш се стављао преко већег камена и пракљачом се ударало по њему.

Осветљење је било преко лампи са гасом, фењерима и лучем. Превоз се вршио колима са дрвеним точковима, које су вукли волови. Кошуље и доњи веш су били од ручне израде. Ткан је од лана и кудеље. Џемпери су се плели од домаће овчије вуне.

Млађи су слушали и поштовали старије. Одбијање задатака није било и није се смело. Старијем се није смело рећи не могу и нећу.

У дедино доба била су обавезна четири разреда основне школе. Она је била удаљена 1,5 километар од дедине куће. Деда је ту раздаљину прелазио пешице. Током основног школства уместо свезака биле су уоквирене црне таблице. По њима се писало легиштером који се лагано брисао малим сунђером, који је танким концем био причвршћен за таблу. Када су деца ишла у школу обавезно су носила по две плетене торбе. У једној је била таблица, а у другој ужина. За ужину се углавном носио хлеб, сир, проја... Постојала су четири одељења, од 22 до 26 ученика у сваком одељењу. После завшене четворогодишње основне школе деда уписује и завршава тада четири године ниже мешовите гимназије. Она се налазила у Бранковини, 6 километара од дедине куће. И ту раздаљину је деда такође прелазио пешака. Са завршеним одличним успехом уписује индустријску школу у Раковици. Био је смештен у интернату, где је владала војничка дисциплина.

Нађа Срећковић III-1

Оца „Анта Богичевић“

15300 Лозница